

HONORES SUPREMI

Quibus

Præmaturum Obiitum

F Æ M I N Æ

Letissimæ & Virtutibus sui sexus ornatisimæ

D O M I N Æ

ANNÆ REGINÆ

B E H E M I Æ,

Viri Magnifici, Nobilissimi atq; Amplissimi.

D O M I M I

GEORGII HÜBENERI,

Regiæ Civitatis Thorunensis Col. & Quæsto-

ris Supremi gravissimi, Administratoris omnium

Bonorum Terrestrium aliorumq; Proventuum

Ejusd. Civitatis Generalis, solertissimi,

CONJUGIS DESIDERATISSIMÆ,

Anno à reparata salute M. DC. LXXXII.

ætatis verò XX.

d. 14. Julii ad D. Mariæ

honorificè tumulanda

cononestare debuerunt

PROFESSORES & alii DOCENTES

in Gymnasio Thorunensi.

ANNO M. DC. LXXXII.

Nunc iterum completo domum, Vir magne querelis,
Funereos moesto pectore rumpe sonos,
Tristia perpetuis madeant ploribus ora,
Flebilis atratos compleat unda sinus.
Pro viridi myrto succedat dira cupressus,
Tristitiam referat nigra colore domus
Questibus his veniam, credas mihi, nemo negabit,
Nemo tuas poterit non doluisse vices,
Sit nisi Marmaricis crudelior ipsa leonis,
Savius aut si quid barbara terra vehit.
Mira videbatur res hæc, connubia quondam
Cur tua mens fuerit spernere visa diu?
An tædas idèd fuit averfata jugales,
Cœlibe quod vitæ nil prius esse potest?
Fallor. Tunc præfaga mali mens horruit istum,
Qui tibi nunc vexat pectora mœsta dolor.
Nec fuit ille timor vanus. Namq; optima conjux
Visa quidem thalami jura subire tui:
Attamen ut primos parrus Lucina resolvit
Magno cum luctu dum peperit perit.
Behmia conjugii posthæc dum damna prioris
Compenfat magnâ prosperitate viro,
En mors sæva iterum paribus se polluit ausis,
Conjugis ac Vitæ dira pericla parat.
Hæc eadem quando cernit se fata subire,
Heu! querulo tales edidit ore sonos.
Me miseram! Nupsi, Cur sic improvida nupsi?
Cur subii focii vincla marita tori?
Aut si non aliter crudelia fata tulere,
Cur saltem sterilis non fuit ille torus?
Debuerat ne idem miseram prosternere casus
Cogerer ut vitam perdere dando meam?

Sumite

Sumite nubentes illinc exempla puellæ.
Discite quæ vobis jura marita ferant.
Quid iuvat ast vanis coelum pulsare querelis?
Quid iuvat iratum sollicitare polum?
Dixerat, & statuit constanter ferre dolores.
Atq; tulit donec vita relicta fuit.
Hæc poterant, Hiibnere, tuam prosternere mentem,
Hæc quoque perpetui causa doloris erunt.
Quid tamen hîc facias? Hæc est æter sancta voluntas
Numinis, hanc summum spernere velle nefas.
En tibi Numen adhuc mediâ demonstrat in ira,
Additum penitus quo sit amore tibi.
Conjugii quando pignus prædulce relinquit,
Quod damnis aderit certa medela tuis,
Cum posthæc repet cari per colla parentis,
Atq; tuum gremium, sarcina grata, premet.
Quando tibi madidos lacrymis deterget ocellos,
Et sic supplebit matris abunde vices.
His addit complura tibi solamina Numen
Pluribus & pendet damna relata bonis,

M. CHRISTOPHORUS Hartknoch.

Quis desiderio sit pudor aut modus
Tam chari Capitis, tam placiti boni?
Quis durum calidis non riget imbribus
Patum Conjugis optima?
In primis viduam Magnifici Vni
Sortem, post aliam tempore tam brevi,
Ecquis non doleat? Funera Behmæ
Ecquis non doleat Domûs?

Certè Caucasio marmore durior,
Ursis, tigrilibus, stiptibus, trucem
Et si quæ redolent barbariem, feris

Longè sit truculentior,

Lugubres igitur præcipe nenias,
Tristem, Melpomene, cui lacrymam dedie
Consternatus eo funere Delius,

Luge, die Epicedia.

Ergone HÛBNERIAS perpetuus sopor
Urget delicias, foemineum decus,
Uxorem teneram lætitiã Domûs,

Annis in juvenilibus:

Ergone altera jam morte Puerpera,
Lucinæ auxiliis orba cadit, novam
Edens progeniem, Filiolam Patri,

Jucundum thalami lucrum?

Mulcis illa bonis flebilis occidit,
Nulli flebilior quàm Tibi, Magne VIR,
Quàm Patri lacrymis insatiabili,

Casus Conjuge, Filiã.

Nunc demum solidam lætitiã suo
Conforti, pariter lætitiã Patri,
Multùm debuerat gignere amabilis,

Pulchrã prole superbiens.

Sed spes ô steriles! irrita gaudia!
Mundus nil validum, nil solidum tenet?
Quicquid nos recreat, frangitur ut vitrum,

Splendens ut glacies perit,

Ut scandens tenuem fumus in aëra
Disparet subitò, bulla supernatans
Ut vanescit aquis, nobilis ut rosa,

Ut flos interit elegans,

Nequicquam

Nequicquam lacrymas funditis, heu, pias,
Et desiderio discruciamini,

Dum Lecti Sociam, dum Sobolem, DEum

Vitæ pœscitis arbitrum.

Quamvis Threicio blandius Orphœo
Possētis citharam tangere, non tamen
Extinctæ redeat sanguis imagini,

Fatum quam rapuit semel.

Æquâ mente igitur suscipite hoc onus,
Quod Vobis sapiens imposuit DEus,
Durum. Sed leuius fit patientiâ,

Quicquid corrigere est nefas.

Jam defuncta piè deliciis poli
Gaudens perfruitur, Filiolam Patri
Linquens, eximium Coniugii brevis

Pignus, Mnemofynon Sui.

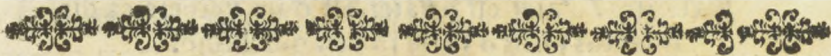
At Tu Rex hominum, qui regis omnia,
Prostratum Viduum cœlitus erige,
Conserua sobolem, da patientiam,

Post fœtum nova gaudia!

Condolens apposuit

VENCESLAUS JOHANNIDES,

Gymnasia Thorun. Profes. Publ.

Conjugibus quantos infligat parca dolores,
Cum benè compositos rumpit acerba toros.
Credere nemo potest, nisi dispoliatus honestâ
Coniuge, cui summo iunctus amore fuit.
Annon sentires multos, VIR CLARE, dolores,
Dum pia Te coniux deserit ante diem.

X 3

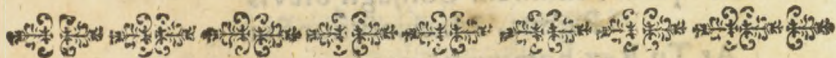
Coniux

Conjux qua dulci tecum certabat amore,
Qua^q erat ad nutum ritè parata tuum?
Omnino, multo lacryma super ora soluta
Ia satis offendunt mastag³ verba simul.
Pone modum lacrymis, Mæcenas, pone dolorem,
Ingeniò Fatum tristitiama³ doma.
Nil fit in humanis tandem sine Numine rebus
Est DEUS in Sanctis mirus ubiq³ Suis.
In cœlis tua nunc Uxor secura triumphat
Complexu in medio contuitu³ DEL.

Condol. adjecit

GEORGIUS LEHMANNUS,

Gymn. Coll.

NÆ Tua fors variat, THORUN! Gloria magna,
Magne Vir, heu, repeto, fors Tua næ variat!
Vix spatiò lustris confectò, bis Tibi tædas
Gratati, flemus damna secunda tori.
Ast variet quoadusque velit fors, sæpius atque
Immutet, veluti Luna subinde, vices;
Haud sine supremi variat moderamine cerè
Numinis. Huic nostrum velle subesse decet
Blanditui? Pater est; Pater est dum verberare cædit,
Intentus nostro sorte in utraque bono.
Parciùs hinc doleas, *Vix inchte*, nosque tuopte
Exemplò, qui sint dura ferenda, regas.

PAUL. BRAMIUS,

Præc. Classicus.

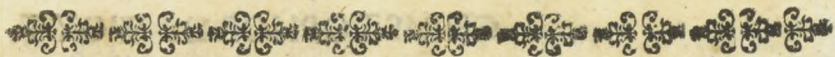
Perfida

Perfida Mors rursū CONSUE venerande, sagittam
Lethiferam in thalamum conjicit ecce Tuum.
Heu dolor! ut miseris Te lux effudit in auras,
Dum socias unā morte perire vides.
Perpetuos igitur luctus Tibi funera texunt,
Nec cessat mœstum tibia flare melos.
Quid facies tandem, CONSUE viduatus amicā?
Perpetuò perges dilacerare genas?
Sit procul à Forti id, sapiunt hæc ethnica tantum,
Exulet inde dolor, nigraq; nox fugiat.
Terrigenū custos vires Tibi suggerat aptas,
Ut superes fortis turbida quæq; mala.
BEHMIA Tuq; Domus procul hinc dispelle dolores,
Ex oculis quamvis Filia chara abiit.
Quemlibet urna vocat: sic cogimur ire sub umbras,
Seriùs aut citiùs, sit modo nostra salus.

Mœstus adposuit

JOHANNES Burschöt/

Præc. Classicus.

PRoh dolor! ad nostras quid jam devolvitur aures?
Dicitur HÜBNERUS dilaniare genas?
Quid fletus, planctus sibi vult? quid lymata nigra?
Cui cantabantur Carmina læta modo?
Ah! nuper dulcem Behmio de sanguine Costam,
Quæ sociata fuit, trux Libitina rapit!
Eheu! dulce decus, Magnum solamen in amplis
Curis, & sancti gloria Magna tori:

Quæ

Quæ pia, casta fuit, variâ virtute corusca,
 Hæc dirâ mortis falce perempta jacet!
Hanc Genitor, fratres plangunt, desletque Maritus,
 Nobilis & lacrimas fundit ubique Domus.
Sed præmaturo Tibi raptam turbine fati
 Non Tua flet Tecum sola, **PATRONE, Domus;**
Cum Magna HOFMANNI sacris facundia Rostris,
 Personat, haud siccis pars sedet ulla genis.
Illacrimant duræ vel ferrea pectora sorti,
 Et Thalamum in Tumulum sic recidisse gemunt.
Carmine dumque meum paro demonstrare dolorem,
 Singultus faciles impediere sonos.
Sic Tibi, MÆCENAS, solatia dicere Mæsto
 Dum conor, multis impediior lacrymis.
Ergo unum superest ut signem Marmora Versu,
 Sub quibus Illa suum clauditur ante diem.
ANNA REGINA sui Behmio de stemmate sexûs
 Jaspis, dum nova fert Nomina Matris, obit.
Spiritus ætherias sedes tenet, Ossa quiescunt;
 Solamen Patri parvula Gnata manet.

Mæstus apposuit

CHRISTOPHORUS WOYT.

